Isaac Asimov

MOARTEA UNUI FOY

(din volumul Vântul schimbării, — The Winds of Change, 1988)

Pentru un Foy, era cât se poate de neobişnuit să moară pe Pământ. Aceste fiinţe reprezentau cea mai însemnată clasă socială de pe planeta lor (purtând un nume ce se pronunţa — în măsura în care gâtlejurile pământenilor puteau scoate sunetele respective — Sortibackenstrete) şi erau, practic, nemuritoare.

Bineînţeles, fiecare Foy opta, în cele din urmă, pentru o moarte voluntară, iar acesta despre care vorbim ajunsese în faţa Marelui Prag din cauza unei nefericite poveşti de dragoste, dacă poţi numi poveste de dragoste faptul că, pentru a se reproduce, cinci indivizi trebuie să intre într-un contact mental ce durează un an. După câte se pare, Foy-ul în cauză nu reuşise să intre în contact nici după mai multe luni de încercare şi asta îi frânsese inima — sau inimile, căci avea cinci.

Toţi Foy-ii au în piept cinci inimi mari şi se vehicula ideea că tocmai această particularitate le conferea nemurirea.

Maude Briscoe, cel mai renumit chirurg de pe Pământ, voia acele inimi.

— Nu cred că numai numărul şi mărimea lor pot să provoace asta, Dwayne, i-a spus ea asistentului-şef. Trebuie să fie ceva de natură psihologică sau biochimică. Am neapărat nevoie de ele.

— Nu ştiu dacă o să putem reuşi, a replicat Dwayne Johnson. Am vorbit cu el la modul cel mai serios, încercând să-i înving tabu-ul Foy referitor la dezmembrarea după moarte. A trebuit să mizez pe sentimentul tragediei pe care orice Foy îl încearcă în faţa morţii departe de casă. Şi am fost nevoit să-l mint, Maude.

— Să-l minţi?

— I-am spus că, după ce se va săvârşi din viaţă, faimosul cor condus de Harold J. Gassenbaum va cânta un recviem în onoarea lui. I-am menţionat că, potrivit obiceiului pământean, asta ar însemna că esenţa lui stelară va fi transportată instantaneu înapoi, prin hiperspaţiu, până pe planeta lui natală Sortib — sau cum i-o zice. I-am pus o singură condiţie: să semneze un act de cedare prin care să-ţi permită ţie să-i iei inimile, pentru a le folosi în cercetarea ştiinţifică.

— Să nu-mi spui că a crezut ceva din toată aiureala asta! a exclamat Maude.

— Ei, doar cunoşti curentul ăsta care este acum la modă şi care propovăduieşte acceptarea miturilor şi credinţelor speciilor inteligente de pe planete... Nu ar fi fost politicos din partea lui să nu mă creadă. În plus, Foy-ii au o profundă admiraţie pentru ştiinţa terestră — cred că individul nostru este un pic flatat de faptul că îi vrem inimile. Mi-a promis că va medita serios la propunerea pe care i-am făcut-o. Sper numai să se hotărască repede, pentru că nu mai are de trăit decât cel mult o zi sau două, şi avem nevoie de acceptul lui, conform legilor interstelare, iar inimile trebuie să fie proaspete, şi.... A, iată semnalul lui!

Dwayne Johnson a dispărut repede, cu mişcări calme, silenţioase, în cealaltă încăpere.

— Da? a şoptit el, pornind totodată şi aparatul de înregistrare holografică, pentru cazul în care Foy-ul intenţiona să accepte.

Corpul mare, noduros ca un copac, al Foy-ului zăcea nemişcat pe pat. Ochii lui bulbucaţi ii fremătau (toţi cinci deodată) pe măsură ce se ridicau, fiecare pe lujerul lui, răsucindu-se spre Dwayne. Vocea creaturii avea o tonalitate ciudată şi marginile lipsite de buze ale gurii sale rotunde nu se mişcau, dar cuvintele se formau perfect. În timp ce muribundul vorbea, ochii lui au schiţat gestul Foyan de încuviinţare.

— Dwayne, dă-i inimile mele cele mari lui Maude. Dezmembrează-mă, în schimbul corului lui Harold. Spune-le tuturor Foy-lor de pe Sortibackenstrete că în curând voi fi acolo...